

i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich⁽¹⁾, dyrektywy Komisji 2006/17/WE z dnia 8 lutego 2006 r. wprowadzającej w życie dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich⁽²⁾, oraz dyrektywy Komisji 2006/86/WE z dnia 24 października 2006 r. wykonującej dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich⁽³⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 31 dyrektywy 2004/23/WE, art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 7 oraz załącznika III do dyrektywy 2006/17/WE, jak również art. 11 dyrektywy 2006/86/WE;

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dokonana przez Polskę transpozycja do polskiego porządku prawnego dyrektyw 2004/23, 2006/17 oraz 2006/86 jest niekompletna, gdyż ustawa z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów transponująca do polskiego porządku prawnego te dyrektywy i podjęte na jej podstawie akty wykonawcze nie obejmują swoim zakresem komórek rozrodczych, tkanek zarodkowych i płodowych.

W rezultacie, w polskim ustawodawstwie brakuje przepisów transponujących dyrektywy 2004/23 i 2006/86 w zakresie, w jakim te dyrektywy dotyczą komórek rozrodczych, tkanek zarodkowych i płodowych.

Brak jest również transpozycji przepisów dyrektywy 2006/17, które dotyczą komórek rozrodczych, tzn. jej art. 3 lit. b), art. 4 ust.2, oraz jej załącznika III.

Podczas postępowania przedsądowego Rzeczpospolita Polska potwierdziła brak odpowiednich przepisów w prawie krajowym, podkreśliła ona jednak, że w „zakresie komórek rozrodczych, tkanek zarodkowych i płodowych przepisy dyrektyw są w dużej mierze stosowane w codziennej praktyce klinicznej — zostały wdrożone na poziomie eksperckim (...)”.

Komisja uważa, że sporne przepisy powinny zostać wdrożone w całości, aktami o wiążącej mocy prawnej.

⁽¹⁾ Dz. U. L 102, s. 48 (Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 08 P. 291 — 302).

⁽²⁾ Dz.U. L 38, s. 40.

⁽³⁾ Dz.U. L 294, s. 32.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-36/14)

(2014/C 85/33)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann i M. Patakia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez stosowanie interwencji państwa w postaci obowiązku stosowania przez przedsiębiorstwa energetyczne zatwierdzanych przez Prezesa URE cen dostaw gazu ziemnego, która to nie jest ograniczona w czasie i gdzie prawo krajowe nie zobowiązuje do okresowego badania przez organy administracji krajowej konieczności i sposobu jej stosowania w sektorze gazowniczym z uwzględnieniem stopnia rozwoju tego sektora (i) oraz, cechującej się zastosowaniem w stosunku do nieograniczonego kręgu beneficjentów bez rozróżnienia pomiędzy odbiorcami oraz bez rozróżnienia sytuacji podmiotów w ramach poszczególnych grup (ii), Rzeczpospolita Polska stosuje środek nieproporcjonalny i niezgodny z art.3 ust.2 dyrektywy Rady i Parlamentu europejskiego z 13 lipca 2009 r. 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE⁽¹⁾ i w związku z tym uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art.3 ust. 1 w związku z art.3 ust.2 teże dyrektywy.

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obowiązek uzyskania zatwierdzenia przez Prezesa Urzędu Regulacyjnego Energii cen dostaw gazu ziemnego pod groźbą kary pieniężnej stosowany w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw energetycznych w stosunku do dostaw odbiorcom innym niż gospodarstwa domowe jaki przewidziany jest w art. 47 ustawy Prawo Energetyczne stanowi interwencję państwa w postaci tzw. cen regulowanych, która niezgodna jest z wymogami zasady proporcjonalności i w związku z tym stanowi uchybienie art.3 ust.1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE.

Sporna interwencja państwa nie spełnia bowiem standardów wyznaczonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku Federutility, C-265/08, gdyż obowiązujące prawo krajowe (ustawa Prawo Energetyczne z 10 kwietnia 1997r.) przewiduje

obowiązek stosowania cen regulowanych w sposób wykraczający poza to co konieczne w celu osiągnięcia ekonomicznego interesu ogólnego (ochrona przed wygórowanymi cenami gazu). W szczególności obowiązek wystąpienia o zatwierdzenie cen dostaw gazu ziemnego nie jest ograniczony w czasie i nie podlega żadnej weryfikacji sytuacji panującej na rynku gazowniczym uzasadniającej taką interwencję. Ponadto, jest ona stosowana w taki sam sposób w odniesieniu do wszystkich przed-

siębiorstw energetycznych nie objętych wyraźnym zwolnieniem wydanym przez Prezesa URE bez względu na ich pozycję na rynku gazowym oraz bez rozróżnienia na kategorie odbiorców dostaw: końcowi odbiorcy przemysłowi, odbiorcy hurtowi i gospodarstwa domowe są traktowane w taki sam sposób.

(¹) Dz.U. L 211, s. 94